

ДЕРЖАВНА РЕГУЛЯТОРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

вул. Арсенальна, 9/11 м. Київ 01011, тел. (044) 254-56-73, факс (044) 254-43-93

E-mail: inform@dkrp.gov.ua, Web: <http://www.drs.gov.ua>, код ЄДРПОУ 39582357

від _____ № _____

на № _____ від _____

РІШЕННЯ

про відмову в погодженні проекту регуляторного акта

Державна регуляторна служба України відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (далі – Закон про регуляторну політику) розглянула проект Закону України «Про поводження з вибуховими матеріалами промислового призначення» (далі – проект Закону), а також документи, що додаються до проекту Закону, надіслані Державною службою України з питань праці листом від 18.07.2019 № 5803/1/10.2-ДП-19.

За результатами проведеного аналізу проекту Закону та аналізу регуляторного впливу на відповідність вимогам статей 4, 5, 8 і 9 Закону про регуляторну політику, та керуючись частиною четвертою статті 21 цього Закону, Державна регуляторна служба України

встановила:

проект Закону розроблено, як зазначено в аналізі регуляторного впливу, доданого до нього (далі – АРВ), з метою удосконалення вже запровадженого державою регулювання відносин, що виникають в процесі поводження з вибуховими матеріалами, та встановлених принципів і процедур поводження з вибуховими матеріалами, інтеграції вимог законодавства Європейського Союзу у національне законодавство.

Однак, проект Закону не може бути погоджений у запропонованій редакції з огляду на таке.

І. Щодо змістовного наповнення проекту Закону.

1. Відповідно до частини першої статті 8 проекту Закону виробництво, зберігання, перевезення, реалізація вибухових матеріалів та проведення підривних робіт провадяться суб'єктами господарювання, які мають відповідний дозвіл або ліцензію.

Відповідно до пункту 12 частини першої статті 7 Закону України від 02.03.2015 № 222-VIII «Про ліцензування видів господарської діяльності» (далі – Закон № 222) ліцензуванню підлягає такий вид господарської діяльності, як

РІШЕННЯ № 374 від 16.08.2019

Фурман Наталя Василівна

виробництво вибухових матеріалів промислового призначення за переліком, що визначається Кабінетом Міністрів України.

Згідно з пунктом 24 частини першої статті 7 Закону № 222 ліцензуванню підлягає такий вид господарської діяльності як перевезення пасажирів, небезпечних вантажів та небезпечних відходів річковим, морським, автомобільним, залізничним та повітряним транспортом, міжнародні перевезення пасажирів та вантажів автомобільним транспортом.

У пункті 48 Переліку документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності (далі – Перелік), затвердженого Законом України від 19.05.2011 № 3392-VI «Про Перелік документів дозвільного характеру у сфері господарської діяльності» передбачений дозвіл на початок виконання робіт підвищеної небезпеки та початок експлуатації (застосування) машин, механізмів, устаткування підвищеної небезпеки.

Крім цього, пунктом 97 Переліку передбачено такий документ дозвільного характеру, як погодження маршрутів руху транспортних засобів під час дорожнього перевезення небезпечних вантажів.

Отже, у частині першій статті 8 проекту Закону, рекомендуємо розробнику доопрацювати норми, що стосуються ліцензування, врахувавши при цьому, що суб'єкти господарювання повинні мати відповідні ліцензії згідно з Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності», а саме на провадження господарської діяльності з виробництва вибухових матеріалів промислового призначення за переліком, що визначається Кабінетом Міністрів України, та на перевезення небезпечних вантажів та небезпечних відходів річковим, морським, автомобільним, залізничним та повітряним транспортом».

При цьому розробнику необхідно уточнити доцільність отримання суб'єктами господарювання ліцензії на перевезення небезпечних вантажів та небезпечних відходів яким саме із вищезазначених видів транспорту (річковим та/або морським та/або автомобільним та/або залізничним та/або повітряним).

Крім цього, розробнику в абзаці першому (або доповнити новим абзацом) частини першої статті 8 проекту Закону слід конкретизувати, які документи дозвільного характеру, зазначені у Переліку, необхідно мати суб'єктам господарювання, які здійснюють виробництво, зберігання, перевезення, реалізацію вибухових матеріалів та проведення підривних робіт.

2. Частиною першою статті 9 проекту Закону передбачено, що виробництво вибухових матеріалів здійснюється відповідно до Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності», Закону України «Про охорону праці» та цього Закону.

Проте, згідно з частиною першою статті 2 Закону № 222 цей Закон регулює суспільні відносини у сфері ліцензування видів господарської діяльності, визначає виключний перелік видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню, встановлює уніфікований порядок їх ліцензування, нагляд і контроль у сфері ліцензування, відповідальність за порушення законодавства у сфері ліцензування видів господарської діяльності.

Отже, з частини першої статті 9 проекту Закону слід виключити посилання на Закон України «Про ліцензування видів господарської діяльності».

3. Відповідно до частини четвертої статті 11 проекту Закону виробники вибухових матеріалів здійснюють їх реалізацію за наявності ліцензії на виробництво вибухових матеріалів.

Оскільки реалізація вибухових матеріалів не підлягає ліцензуванню, то потребує виключення норма щодо реалізації виробниками вибухових матеріалів за наявності ліцензії на виробництво вибухових матеріалів (частина четверта статті 11 проекту Закону).

Враховуючи викладене вище, проект Закону потребує доопрацювання з урахуванням зазначених зауважень та пропозицій.

II. Щодо аналізу регуляторного впливу

Наданий розробником АРВ до проекту Закону не у повній мірі відповідає вимогам Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2004 № 308 (із змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 16.12.2015 № 1151), (далі – Методика).

Так, у розділі I «Визначення проблеми» АРВ згідно з вимогами Методики розробник повинен чітко визначити проблему, яку пропонується розв'язати шляхом державного регулювання, зокрема:

визначити причини її виникнення;

оцінити важливість зазначеної проблеми, зокрема *навести дані у цифровому чи кількісному вимірі*, що доводять факт існування проблеми і характеризують її масштаб;

визначити основні групи, на які вона справляє вплив.

Разом з цим, у розділі I АРВ проблему визначено на досить формальному рівні та не наведено жодних даних у числовій формі, які б обґрунтовували наявність проблеми, визначали її масштаб та важливість.

Зазначене не відповідає вимогам статті 4 Закону про регуляторну політику, зокрема, принципу доцільності – оскільки розробником не доведена наявність проблеми, що потребує державного втручання, та не обґрунтована необхідність державного регулювання господарських відносин з метою її вирішення.

У розділі V АРВ «Механізми та заходи, які забезпечать розв'язання визначеної проблеми» розробником не описано механізм дії запропонованого регулювання з урахуванням основних бізнес-процесів, які потрібно буде забезпечити суб'єктам господарювання для реалізації його вимог. При цьому, розробником не враховано, що механізм реалізації регуляторного акта має бути безпосередньо пов'язаний із цілями та очікуваними результатами регуляторного акта, тобто яким чином будуть діяти норми проекту Закону та якою прогнозується ситуація після набрання регуляторним актом чинності.

При заповненні розділу VI АРВ «Оцінка виконання вимог регуляторного акта залежно від ресурсів, якими розпоряджаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування, фізичні та юридичні особи, які повинні проваджувати або виконувати ці вимоги» розробником також не обраховані витрати органів виконавчої влади на виконання вимог регуляторного акта згідно з Додатком 3 до Методики, що не дозволяє зробити висновок щодо забезпечення балансу інтересів

суб'єктів господарювання та держави, та чи є обраний спосіб регулювання оптимальним з позиції мінімізації витрат держави.

Розділ VIII АРВ «Визначення показників результативності дії регуляторного акта» заповнено з порушенням вимог пункту 10 Методики. Так, розробником не наведено обов'язкових показників результативності регуляторного акта, таких як: розмір надходжень до державного та місцевих бюджетів і державних цільових фондів, пов'язаних з дією акта; кількість суб'єктів господарювання та/або фізичних осіб, на яких поширюватиметься дія акта; розмір коштів і час, що витрачатимуться суб'єктами господарювання та/або фізичними особами, пов'язаними з виконанням вимог акта; рівень поінформованості суб'єктів господарювання та/або фізичних осіб з основних положень акта.

При цьому, розробником не наведено додаткових показників, які безпосередньо характеризують результативність регуляторного акта, та не наведено їх прогнозне значення. Зазначене є порушенням вимог Методики, яка передбачає, що слід визначити не менше ніж три кількісних показники, які безпосередньо характеризують результативність дії регуляторного акта та які підлягають контролю (відстеженню результативності).

Отже, проект Закону розроблено без дотримання ключових принципів державної регуляторної політики, визначених статтею 4 Закону про регуляторну політику, а саме:

доцільності - обґрунтування необхідності державного регулювання господарських відносин з метою вирішення існуючої проблеми;

ефективності - забезпечення досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів суб'єктів господарювання, громадян та держави.

Підсумовуючи викладене, керуючись статтею 21 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», Державна регуляторна служба України

вирішила:

відмовити в погодженні проекту Закону України «Про поводження з вибуховими матеріалами промислового призначення».

**Голова Державної
регуляторної служби України**

Ксенія ЛЯПІНА

